

BREUS

■ 'Penev' o la frustració de viure

Després de l'èxit d'*Artic*, la Teta Calva torna a la Sala Beckett de Barcelona amb un nou text del dramaturg valencià **Xavo Giménez**, qui també actúa conjuntament amb Toni Agustí. A *Penev*, la figura de l'ex-futbolista búlgar del València

s'erigeix com a metàfora de la il·lusió i la decepció comunes dels ciutadans corrents, en una obra d'**ironia i humor àcid** remarcable. Fins el 14 de juny es podrà veure una producció amb un enfocament

original, i en qual la frustració del jugador és el símbol d'una societat també lesionada.

■ Corrupció i crisi en format cabaret

El **Teatre Micalet** de València portarà a escena del 17 al 28 de juny *Bankabaret*, una producció de la companyia d'Alcoi (Alcoià),

La *Dependent*. Aquesta **farsa** i paròdia musical, escrita per **Ximo Llorens** i dirigida per **Pep Cortés**, invita l'espectador a enfrontar-se amb el desastre actual de la crisi econòmica i la corrupció, gairebé generalitzada, amb un somriure. Encara que amarg, pels drames personals als quals aquesta situació ha conduït.

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

Pedrolo, ben viu

La vida és indissociable de la mort. Com la bellesa de la lletjor. La societat actual ha convertit la mort en un tabú. L'amaguem, l'embolcallem, l'ignorem, però hi és, pertot. Manuel de Pedrolo ens recorda lúcidament a *La nostra mort de cada dia* (1958) allò que dos versos de Pere Marc –el pare d'Ausiàs– sintetitzen de primera: "Al punt que hom naix comença de morir, / e morint, creix, e creixent, mor tot dia".

En clau existencialista, Pedrolo reflexiona a *La nostra mort de cada dia*

sobre el fet de viure i de morir. Ho fa amb una exacerbació racional de la lògica que el duu al llinar de l'absurd. L'aparent realisme de les situacions és alterat per la presència de M., la Mort, que pren cos i veu en un xicot eixerit i ben plantat que ve a buscar la filla gran d'una família petitburgesa d'una ciutat qualsevol dels anys cinquanta.

La directora Marta Gil i el seu equip han desempolsat el text pedrolà i l'han revifat per estrenar-lo, com si fos nou de trinca, a la Sala Tallers del TNC (28 de

maig). Gil n'ha subratllat els passatges humorístics i irònics i ha donat un vernís titellesc, grotesc, expressionista a una interpretació, en conjunt, fluida i desacomplexada. Sense trair-lo ni ornamentar-lo, ha conferit uns tocs d'afable modernitat a l'obra, que li van com l'anell al dit.

L'espai escènic combina la materialitat de l'escena i la virtualitat de les imatges. Evoca les finques de pisos d'una gran ciutat i els interiors domèstics petitburgesos i *demodé*. Com pintures de gran format, l'espai s'il·lustra amb imatges d'abast simbòlic: una paret empaperada, *kitsch*, amb un gran rellotge de pèndol (el temps) i un quadre del Quixot lluitant contra els molins de vent (la inutilitat d'oposar-se a la mort), o un mussol enorme que vetlla la nit (el misteri de la mort).

És ben de doldre que el text de Pedrolo s'hagi programat només quatre dies al TNC i que costi tant que –com caldria– la seva dramaturgia hi sigui més present. Si els nostres clàssics han d'escudar-se en cicles *ad hoc*, col·laterals, vol dir que no s'hi creu de veres. Que es fan de compromís. Quan, com és el cas del muntatge de Gil, s'hi juga amb convicció, a fons, sense evasives ni adornaments superflus, sovint solen reeixir i fins sorprendre. Perquè hi descobrim la seva extraordinària vigència.